

Szanowni Państwo,

Dziękuję, że przyjęliście moje zaproszenie. Po sześciu latach nadszedł czas pożegnania. Sześć lat to szmat czasu – mój syn, który urodził się w lutym 2010 r., teraz powinien iść do szkoły (gdyby nie reforma edukacji).

Przyszedłem do prokuratury jako człowiek z zewnątrz. Niektórzy mnie nie akceptowali, wielu uważało za obce ciało. Nie obwiniam ich za to. Ale jeśli to obce ciało wniosło ze sobą cechy sędziowskiej niezawisłości, obiektywizm i sprawiedliwość, rozwagę i spokój to jest to dla mnie tylko powód do satysfakcji.

Staralem się łączyć, nie dzielić, gasić konflikty, a nie je podsycać. Mój styl mieścił się w modnym dziś pojęciu *coachingu* a nie bezwzględnego systemu dyrektywnego. Moi bezpośredni podwładni wiedzą, o czym mówię. 30 lat temu spytałem mojego przyjaciela, co uważa za najważniejsze w swojej pracy. Powiedział, że najważniejszy jest moment po otwarciu oczu rano, gdy uprzytamnia sobie, że idzie do pracy bez stresu i obciążeń. Mam nadzieję, że budziliście się w takim nastroju.

Szanowni Państwo,

nie zdołałbym tej kadencji przetrwać, gdyby nie moi najbliżsi współpracownicy. Nie wszystkich zdołam wymienić, ale wobec wszystkich mam taki sam dług wdzięczności.

Zacznę od mojego I Zastępcy Marka Jamrogowicza. Marku, obaj wiemy, że nie byłoby nas tutaj, gdyby nie Twoja determinacja. Jesienią 2009 r. najpierw mocno się ubawiłem Twoją propozycją, by ubiegać się o urząd Prokuratora Generalnego. A potem przeżyliśmy mnóstwo wojen, bitew i potyczek. O ich strategii nie powiemy nawet własnym żonom, tę wiedzę zabierzemy pewnie do grobu, choć moglibyśmy nieźle zarobić, gdybyśmy opisali ją w książkach. Najcenniejsze było dla mnie to, że absolutnie

zawsze mogłem na Ciebie liczyć – rano wieczór,
we dnie w nocy zawsze byłeś ku mojej pomocy.

I – proszę mi wierzyć – nie spotkałem
człowieka, któremu bardziej zależałoby na dobru
prokuratury. Dobru rozumianemu jako najwyższy
poziom rozstrzygnięć procesowych, ale też jako
cały obszar uwarunkowań logistyczno –
finansowych tej instytucji.

Marku, Twoje zasługi są absolutnie
historyczne i kiedyś historia je doceni.

Jestem również wdzięczny pozostałym
zastępcom - Marzenie Kowalskiej za twardą rękę
trzymającą pion do spraw przestępczości
zorganizowanej. Robertowi Hernandowi za
zaangażowanie w obszar aktywności pozakarnej –

oboje osiągnęli bardzo wymierne efekty swojej działalności. A też oboje od zarania mojej misji zmagali się – częściowo pospołu ze mną – z etykietką prokuratorów związanych z poprzednią władzą. Chcę powiedzieć, że nigdy nie doświadczyłem z ich strony jakichkolwiek oznak niełojalności, przeciwnie, oboje dali dowody solidarności i wsparcia w trudnych chwilach.

Osobne słowa należą się Jerzemu Artymiakowi – do wczoraj Naczelnemu Prokuratorowi Wojskowemu. Jurku, dziękuję Ci za to, że podjąłeś się tej funkcji w czasie największego kryzysu wojskowej prokuratury i za to, że byłeś zawsze otwarty i lojalny. I za to, że okazałeś się godny munduru prokuratora

wojskowego. Wierzę, że kiedyś Twoja postawa i praca doczekają się uznania i że będą wzorcem dla przyszłych pokoleń prokuratorów, nie tylko wojskowych.

Dziękuję Panu Dyrektorowi Dariuszowi Gabrelowi, głęboko oddanemu zadaniom pionu śledczego IPN i zarządzającemu tym obszarem bez uprzedzeń i bez rewolucyjnego zapału – a było to i chyba jest nadal zadanie niełatwe.

Podobne słowa kieruję pod adresem Pani Prokurator Edyty Karolak Dyrektora Biura Lustracyjnego IPN.

Wdzięczny jestem Dyrektorom Departamentów i Biur Prokuratury Generalnej. Byłem i jestem zaszczycony opinią Prezesa

Trybunału Konstytucyjnego, który uważa, że wnioski i stanowiska Prokuratora Generalnego przygotowywane przez Biuro Spraw Konstytucyjnych zbliżają rolę Prokuratora Generalnego do pozycji rzecznika generalnego Trybunału Sprawiedliwości UE – doprawdy trudno o lepszą rekomendację.

Z głęboką satysfakcją obserwowałem niemal pełną zgodność stanowisk Prokuratora Generalnego i Sądu Najwyższego oraz NSA w uchwałach, które te najwyższe instancje sądowe podejmowały. Jest w tym zasługa kierownictwa Departamentu Postępowania Sądowego, ale przede wszystkim prokuratorów tej komórki. Bardzo im wszystkim za to dziękuję.

Obie te struktury Prokuratury Generalnej, to jest BSK i DPS uważałem za elitarne, nie lekceważąc oczywiście innych.

Bardzo wysoko ceniłem aktywność Departamentu do spraw Przestępczości Zorganizowanej i Korupcji. Dyrektorzy – Panowie Górszczyk i Kamiński dobrze pamiętają, ile kryzysów przechodziliśmy, jaką cenę płaciliśmy za stanowisko w sprawie wniosku o uchylenie immunitetu obecnego Ministra Obrony Narodowej. Dla mnie ta postawa na zawsze pozostanie przykładem profesjonalizmu, obiektywizmu i niezależności prokuratorów.

Zawsze będę pamiętał doskonale analizy prokuratorów tego departamentu dotyczące

śledztw pozostających w ich nadzorze – to jest doprawdy najwyższa półka prawniczych umiejętności.

Z uznaniem pozostaję wobec mrówczej pracy kierownictwa i prokuratorów Departamentu Postępowania Przygotowawczego, codziennie obarczanych setkami spraw z zakresu nadzoru prokuratora nad czynnościami operacyjnymi oraz koordynowania i monitorowania postępowań przygotowawczych, a także – ocen decyzji odmownych, kończących śledztwa.

Dziękuję za aktywność i entuzjazm prokuratorów z Departamentu Organizacji pracy i Wizytacji. Sami wiecie, ile zadań wykonaliście, chociaż to właśnie wasze prace niektóre opinie

(nieliczne) w środowisku prokuratorskim uznają za mało przydatne. Chcę, żebyście mieli pewność, że zawsze uważałem, że prokuratorzy pionu zajmującego się tą dziedziną (szczególnie – lustracjami i wizytacjami) nie są w niczym gorsi od innych.

Serdeczne podziękowania kieruję też do prokuratorów i pracowników DWM za ich udział w budowaniu pozycji polskiej prokuratury w kontekście międzynarodowym. Dzięki ich wysiłkom głos polskiej prokuratury był słyszalny w Europie – i jest to deklaracja całkowicie uzasadniona, gdy spojrzeć na dokumenty rozmaitych międzynarodowych spotkań i konferencji.

Przez 6 lat Biuro Kadr nie dało ani jednego powodu do zwątpienia w dyskrecję zatrudnionych tam pracowników i prokuratorów, a wiemy, że kadry to obszar bardzo wrażliwy. Dziękuję za to, a szczególne słowa wdzięczności kieruję wobec Dyrektora Kozdronkiewicza, którego wiedza była bezcenna w czasie formowania Prokuratury Generalnej w 2010 r.

Dziękuję prokuratorom obsługi medialnej Prokuratury Generalnej – Panowie Mateusz Martyniuk i Maciej Kujawski służyli dobrą i mądrą radą w budowaniu medialnego wizerunku prokuratury – choć może nie zawsze byłem tu najbardziej pojętym uczniem.

Obaj też dźwigają razem ze mną spory bagaż trudnych doświadczeń z relacji media-prokuratura. Dziękuję Wam raz jeszcze.

Wyrażam wdzięczność pracownikom i prokuratorom Biura Analiz i Informatyzacji. Pan Dyrektor Zajkowski i mój I Zastępca nadzorujący ten pion dobrze wiedzą, jak wiele przeszkód piętrzyło się przed projektami informatycznymi, których celem było (i jest) przeniesienie prokuratury w obszar, który można nazwać e-prokuraturą. Doprawdy wiele tu osiągnęliśmy, a efekty będą służyć trwale prokuraturze.

Bardzo dziękuję Panu Dyrektorowi Jackowi Sobolewskiemu i pracownikom Departamentu Budżetu i Majątku Prokuratury.

Przez 6 lat Dyrektor nie dawał spokoju mnie i kierownictwu, prezentując pomysły na racjonalizację wydatków prokuratury. To jemu zawdzięczamy oszczędności za połączenia telefoniczne, tabor samochodowy, paliwo i wiele innych. Dziękuję Panu Dyrektorowi za tę kreatywność.

Dyrektor Biura Administracyjno-Finansowego – Pan Długołęcki był jak skała, gdy szło o gospodarowanie środkami dla funkcjonowania samej Prokuratury Generalnej. Oddał wielkie zasługi podczas starań o uzyskanie tej siedziby Prokuratury Generalnej. Niech prokuratorzy i pracownicy, którzy będą tu

pracować pod zmienionym szyldem zachowają to we wdzięcznej pamięci.

Na koniec celowo zostawiłem Biuro Prokuratora Generalnego i jego szefa Pana prokuratora Ryszarda Tłuczkiwicza. Warto to powiedzieć po 6 latach. Moja decyzja o ubieganiu się o to stanowisko była zależna od aprobaty osoby Marka Jamrogowicza na objęcie funkcji I Zastępcy – ten z kolei postawił warunek, że bez Tłuczkiwicza on się nie zgodzi. To chyba wiele tłumaczy, a jeśli nie - to powiem, że życzę każdemu szefowi, by jego kancelarią kierował człowiek o takiej wiedzy, dyskrecji, takcie i elegancji. Dyrektor nosi też wiele blizn z naszych

wspólnych zmagani z przeciwnościami. Dziękuję Ci Ryśku, że zawsze byłeś ze mną; na dobre i złe.

Osobne słowa należą się elitarniej komórce w Biurze Prokuratora Generalnego – Wydziałowi Kwestii Prawnych. Tu wystarczy, że powołam się na opinię RCL oraz służb prawnych Parlamentu, że stanowiska Prokuratora Generalnego odnoszące się do projektów licznych ustaw oceniane są tam niezwykle wysoko.

Szanowni Państwo,

nie byłoby sprawnej działalności Prokuratury Generalnej, gdyby nie codzienna, szara, często niedostrzegalna praca urzędników zatrudnionych

w tej jednostce. Przykro mi, że nie miałem szans na to, by należycie finansowo docenić ten wysiłek. Pozwólcie Państwo, że tą drogą Wam podziękuję, zaczynając od moich bezpośrednich współpracownic – Pani Ani Miłoszewskiej i pani Agnieszki Paterek, przez Panią Kierownik sekretariatu Ewę Wąsikiewicz, Dyrekcję i pracowników BOIN, a skończywszy na pracownikach obsługi, zawsze chętnych do pomocy, świetnych kierowców i wreszcie - zawsze czujnych pracowników ochrony oraz starannych pań i panów z serwisu sprzątającego.

Wszyscy, doprawdy wszyscy mieli swój wkład w to, że ten wielki okręt pod nazwą

Prokuratura Generalna płynął przez często wzburzone fale i nie rozbił się o liczne skały.

Dziękuję też naszym kooperantom – szefom Policji i służb specjalnych – nie byłoby sprawnej prokuratury bez tej współpracy. A też - obecni tu i poprzedni szefowie służb - wiedzą w jak trudnych próbach było nam dane uczestniczyć.

Dziękuję wszystkim Ministrom Sprawiedliwości za współpracę – wiem, że im również – jak mnie – zależało na dobrze funkcjonującej prokuraturze.

Serdecznie dziękuję Prezesom Trybunału Konstytucyjnego, Sądu Najwyższego i NSA. Wielokrotnie miałem okazję publicznie podkreślać, jak ważne dla mnie osobiście były

opinie, oceny i poglądy szefów tych instytucji, dotyczące prokuratury. Szkoda że głosy te były słabo słyszalne, bo tłumili je sądy powierzchowne i krzywdzące, znacznie bardziej atrakcyjne w naszej rzeczywistości zdominowanej przez władzę medialną.

Ciepłe słowa kieruję też w stronę Krajowej Rady Prokuratury. Nasze relacje nie zawsze były aksamitne, ale jestem przekonany, że wszyscy mieliśmy na względzie dobro prokuratury, ku czemu podążaliśmy czasem różnymi drogami. Dziękuję szczególnie za opracowanie *Zasad etyki prokuratorskiej*.

Wreszcie dziękuję wszystkim prokuratorom apelacyjnym, okręgowym i

rejonowym za zaangażowanie i dobrą pracę podległych im jednostek. Niektórym z tych Państwa dziękuję szczególnie – za odwagę skorzystania z uprawnień do zmiany decyzji podległych prokuratorów w sprawach publicznie ocenianych i trudnych. Wiem, że wiele Was to kosztowało – tym bardziej dziękuję.

Ale przede wszystkim wyrażam wdzięczność rzeszom prokuratorów w kraju, którzy codzienną, niedocenianą pracą podejmowali miliony decyzji procesowych w imieniu osób pokrzywdzonych przestępstwami i w obronie prawa. To oni zdali egzamin z niezależności prokuratury.

A ja sam? Cóż, przyznaję, że były chwile, w których rozważałem, czy ten okręt nie należałoby opuścić. Być może przyjdzie czas, by o tym opowiedzieć. Ale wytrzymałem, w dobrych zawodach wystąpiłem, bieg ukończyłem. Dziś mówię tylko – dziękuję.

I jeszcze jedno – jestem dumny, że mogłem pracować z Wami, być Prokuratorem Generalnym, a tak naprawdę – jednym z wielu prokuratorów, wiernie służących Rzeczypospolitej.